

PRESENTACIÓ

Si hi ha alguna tendència que pugui resumir aquests últims trenta anys de la història de la lingüística és, sens dubte, el paper estel·lar que ha anat conquerint la sintaxi dintre dels components de la gramàtica. Aquest període coincideix amb el naixement i consolidació del model teòric generativista, moviment de caire rupturista però alhora fortament arrelat en la tradició d'estudis sintàctics que havien iniciat els estructuralistes americans a principis de segle.

En el nostre país, fins fa ben poc, els estudis de gramàtica generativa sobre sintaxi —i no diguem sobre semàntica i fonologia— s'havien limitat a obres de divulgació del model teòric. En els anys setanta, una sèrie d'investigadors, que coneix de primera mà la teoria i s'hi mou amb comoditat, assumeix el repte d'entrar en una fase de participació activa, amb estudis que tenen la saludable intenció de fer prosperar la teoria. Bona prova d'aquest canvi en són els nombrosos llibres i articles que s'han obert camí aquests últims anys en el món editorial. L'accés normalitzat als canals de difusió queda corroborat inequívocament l'any 1986, quan el grup de Lingüística Teòrica de la U.A.B. i el Col·legi Universitari de Girona organitzen a Girona el Col·loqui anual de l'associació de lingüistes europeus, el GLOW.

Els cinc articles que apleguem en aquest llibre tenen la intenció d'inserir-se en aquest corrent de vitalitat editorial que coneix ara la sintaxi. Aquests treballs s'ocupen de l'estudi d'aspectes concrets de la sintaxi del català i del castellà. El primer article, *En torno a la sintaxis y a la semántica de los complementos predicativos en español* de M.ª Lluïsa Hernanz és un estudi en profunditat dels anomenats predicats secundaris. Gemma Rigau amb l'article *Els predicats no verbals i l'efecte d'inespecificitat*, així com Avel·lina Suñer i el seu estudi *Sujetos con preposición* incideixen sobre qüestions més específiques dintre d'aquest mateix tema de la predicació, com ara el caràcter necessàriament determinat i específic dels subjectes en el primer cas i l'existència de subjectes en cas oblic en el segon. Salvador Oliva proposa una *tipologia de verbs pronominals*, establerta a base de discriminar contundentment amb arguments formals aquest tipus de verb del grup de verbs que poden aparèixer amb un pronom. Carlos Sánchez contribueix amb *Hacia una nueva definición del Complemento Indirecto en español* a perfilar amb rotunditat el concepte tradicionalment obscur de complement indirecte.

Qui això signa no dubta que, amb aquest llibre, el lector, primordialment el lector universitari, té a les seves mans una eina de treball que sap combinar l'aspecte científic amb l'incitació a reflexionar sobre aspectes gens trivials de la llengua.

CARLOS SÁNCHEZ
i AVEL·LINA SUÑER